

Naziv originala: Vicki Grant | 36 QUESTIONS THAT CHANGED MY MIND ABOUT YOU

Text copyright © 2017 by E. Lockhart

Copyright © Vicki Grant (Meg's Cottage Ltd.) 2017

Published by arrangement with Transatlantic Literary Agency Inc.

Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02275-9

Viki Grant | **36 PITANJA KOJA SU MI PROMENILA MIŠLJENJE O TEBI** | 2019.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Saška Stojakov

Lektura / Korektura

Jelena Bradaš / Igor Stanojević

Dizajn

Dragan Lončar

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.

Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs | www.vulkani.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SAVREMENI YA

VIKI GRANT

36
PITANJA
koja su mi
promenila
MIŠLJENJE
O TEBI

Prevela Andrea Kostić

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2019.

PRVO POGLAVLJE

Čula su se tri brza udarca, onda su se vrata otvorila i devojka je upala, zadihana.

„Izvinite. Izvinite što kasnim. Morala sam da razgovaram s nastavnikom engleskog o seminarskom, a on nije bio u kancelariji...”

Džef je klimnuo glavom kao da nema problema.

„... dok sam ga čekala, propustila sam autobus i morala sam da idem do centra...”

„Dobro, dobro. Ne opterećujte se. Jeste li popunili formular?”

„O, da, jesam. Izvinite.” Pogledala je oko sebe po sobi kako bi pronašla zgodno mesto za živu tropsku ribu, koju je nosila u ruci, u vrećici punoj vode.

„Ovde stavite.” Potapšao je ugao svog stola.

„Hvala.” Spustila je kesu. „Ups. Mokro je. Izvinite.” Podigla je vrećicu, obrisala je o rukav svog velikog sivog starinskog kaputa, a onda ju je vratila nazad. „Ah, ta glupa riba. Samo na jednom mestu može da se kupi, a moj brat Gejb. Ima dvanaest godina. Ima... izvinjavam se. Ne želite to da slušate. Želite formular.” Počela je da kopa po velikoj kožnoj torbi u obliku knjige, koja joj se nalazila preko grudi. Po haban primerak *Povratka u Brajdshed* pao je na pod.

„Zašto ne biste seli?” On uperi prstom ka plastičnoj stolici ispred stola. „Možda će vam tako biti lakše.”

Sela je, podigla knjigu i ponovo počela da kopa po torbi. „Nisam obično ovoliko neorganizovana. Stvarno. Jednostavno. Ah, kakav dan. Tačnije, cela nedelja.“

„Plave je boje“, rekao je. „Osam i po s jedanaest... Eto ga. Pored novčanika za sitniš.“

„O! Tako je!“ Prevrnula je očima i predala mu obrazac. „Donela sam i CV.“

„Ne treba.“ Ispravio je papir koji mu je dala i skenirao ga pogledom.

„Sigurno? Dodala sam jedan kratak pasus da želim da uzmem psihologiju za izborni predmet, a to je u vezi s...“

„U redu je. Stvarno. Nisu vam potrebne nikakve kvalifikacije.“
Dok je on čitao obrazac, gledala je oko sebe.

„Vi volite igračke“, rekla je.

Nije podigao pogled. „Akcione figure“, ispravio ju je.

Bile su raspoređene na policama po žanru, retkosti, starosti i nekom iks faktoru koji nije mogao da se imenuje: neka mala euforija koja ga je hvatala zbog stvarno kul modela. To nisu bile igračke. Zabeležio je nekoliko stvari, a zatim počeo: „Dakle... Hilda Sangster... Srednja škola Citadela.“

Jauknula je.

Sad je podigao pogled. „Ima li nekih problema?“

„Izvinjavam se. U vezi s Hildom. Trebalo bi da objasnim.“

Pogledao je ponovo u formular.

„Znam da sam napisala Hilda, ali to je zato što je pisalo *Ime i prezime*, a ne *Ime koje koristite*, i shvatila sam da vam ono treba za zvaničnu upotrebu pa sam ja... pa, *uradila kako je napisano*, uprkos tome što ne mogu da podnesem to ime. Zvuči onako, tako tevtonski, ili nešto tome slično. Niko me nikada ne zove Hilda.“

„Pa kako onda da vas zovem?“

„Hildi.“

„Hildi, a ne Hilda?“

„Nije velika razlika, ali iskreno? Meni? Ogromna. Jednog dana ću ga promeniti, mislim, zvanično, ali moja baka je još živa, a to bi je povredilo, znate već, porodično nasleđe itd., itd.“

Onda kao da je shvatila da previše priča. Nelagodno se osmehnula i ispravila u stolici.

„Dakle, Hildi. Vidim da ste četvrta godina srednje škole. Da li ste singl?“

Nasmejala se na način koji bi mogao da znači samo *da*.

„I imate... Koliko? Osamnaest godina? Dobro. Zato što ćete morati da potpišete izjavu saglasnosti.“

„Naravno. Nema problema, ali... Ovaj. Možda bi trebalo da konačno saznam o čemu se ovde tačno radi? Mislim, postoji i granica do koje sam spremna da se žrtvujem za nauke.“ Opet se nasmejala, ali nije uspela da zavara ni njega ni sebe. „Apsolutno. Okej. Moje ime je Džef. Ja sam doktorand ovde na univerzitetu. Nedavno sam dobio stipendiju da se pozabavim... pa, najlakši način da to opišemo jeste izgradnja odnosa. U suštini, želim da saznam da li možemo da utičemo na subjekte poput vas da razviju blisku interpersonalnu vezu s drugim učesnikom istraživanja, koja bi onda mogla da se razvije u...“

„Izvinite. Mmm. Da li sam dobro razumela?“ Stavila je ruke oko svoje torbe kao da je to neki mališan kome je potrebna uteha. „Pokušavate da saznate da li možete da naterate dvoje ljudi da se zaljube?“

Blago se osmehnuo. „Ne da *nateramo*.“ Bio bi milijarder kad bi to mogao. „Nećemo nikome ispirati mozak. Samo želimo da vidimo da li je moguće, recimo, da se *olakša* zbližavanje ljudi, koje onda za rezultat može da ima vezu.“

„Mislite, kao prijateljstvo?“

„Da. Ili još bolje, romantičnu vezu. Istražujem kako to ljudi započinju intimne veze i da li se tom procesu može nekako i pripomoći.“

Hildi izgovori „Ljubav?“ kao da je to optužba. „O tome vi pričate?“ Napravio je belešku. „Da, potencijalno ljubav, mada...“

„Da li vam je Maks dao moje podatke?“, zvučala je iznervirano.

„Maks? Ne. Koji Maks?“

„Sju.“

„Kako? Ne, ne znam ko je to.“

„Sju Frejzer?“

„Ne. Niko mi nije dao tvoje podatke. Vi ste kontaktirali sa mnom. Zar ste zaboravili? Ovo je samo psihološka studija koja ima za cilj da otkrije da li ljubav...”

„Ljubav!“, ponovila je i skočila sa stolice.

Nije mu bilo jasno kako je uspela da obori policu sa knjigama – nije bila toliko visoka – ali iznenada su akcione figure iz Diznijevih filmova popadale oko njih kao da se desila eksplozija.

Počela je „O bože! O ne! Izvinite!“ i okrenula se da vidi šta je uradila. Torbom je onda zakačila i lampu iza sebe, koja je onda pala na drugu policu, zbog čega su i figure superzlikovaca sletele na pod.

Stavila je ruku preko usta i ispustila zvuk koji je ličio na cviljenje psa kad mora da izađu napolje.

Čučnula je i počela da kupi akcione figure po podu i stavlja ih na gomilu na sto.

„Žao mi je“, rekla je. „Nije trebalo da dođem. Nije trebalo da izlazim iz sobe. Ozbiljno. Eto šta se dešava kad...”

„U redu je, bilo je slučajno.“

„Ne. Ne, ne, ne, ne!“ Ona mahnu rukom po sobi. „Sva ova mala tela rasuta svuda po sobi! Sav ovaj nered! To je savršena metafora za moj život. Ovo je. Baš ono. Što radim celoga života.“

U ruci je držala princa na belom konju iz tridesetih godina XX veka za noge i mahala njime da bi dokazala poentu. To je bila jedna od Džefovih omiljenih figurica. Uplašio se da će mu glava otpasti.

„U redu je.“ Pokušao je da zvuči opušteno. „Ništa strašno, zaista. Lako ću ih ponovo poređati. Stvarno. Imam sistem. Molim vas. Prestanite!“

Morao je to da ponovi nekoliko puta pre nego što je klimnula glavom, ponovo se izvinila i ustala, ili barem pokušala, jer je zgazila rub kaputa i udarila čelom u ivicu stola. Sigurno ju je baš zabolelo, ali je tad povratila neki čudni mir. Glasno je udahnula na nos, podigla rub kaputa kao da je Pepeljugin balska haljina, i ustala.

„Ovaj. Izvinite zbog tog malog izliva emocija... I za nered... I, ovaj, što ste gubili vreme sa mnom, i zbog svega ostalog. Nisam razumela o čemu je studija. Nije trebalo da se prijavim.“ Pokušala je da namesti usta u nešto nalik na osmeh i izašla na vrata.

Džef je pogledao akcione figure razbacane po podu. Bio je preza-
uzet da bi svaku vratio na svoje mesto. Sve ih je uzeo i stavio u kutiju
ispod stola, gde neće moći da čuje njihov nemi plač.

Mislio je na Hildi.

Šta se to, dođavola, upravo dogodilo? Biti il' ne biti? Beg od kon-
flikta? Neko čudno religiozno uverenje?

Seo je za sto i proverio beleške. Da li je ovo uopšte predvideo? Da
li je on slučajno prouzrokovao nešto?

Kao deo studije, imao je sa strane svojevrstu opkladu sa samim
sobom. Nije bio sto posto siguran koliko je to etički ispravno, ali bilo
mu je zanimljivo. Zapisivao je beleške o učesnicima, davao svakome
numerički rezultat, a zatim je pokušao da predvidi da li će poleteti
varnice kad ostavi dvoje same u sobi. Tokom razgovora s Hildi upisao
je nekoliko kratkih beležaka pored njenog imena. Brzo je to radio –
uvek na samom početku – jer je smatrao, pošto se učesnici moraju
oslanjati na prve utiske, da i on treba da učini isto.

B-RP

VIQ/1

DS

TFJ

Što je značilo:

Belkirja - roditelji protestanti

Visoki IQ i zahtevna

Dramska sekcija

Tetovaža na francuskom jeziku

Zamislilo je neki manje poznat citat filozofa iz XVIII veka ili posle-
ratnog filmskog režisera, istetoviran pisanim slovima na skočnom
zglobu.

(Najmanje je u toj jednoj pretpostavci pogrešio. Možda bi joj se dopao nepoznati citat, ali Hildi se nikada ne bi tetovirala. Plašila se igala i, što je još važnije, trajnosti tetovaže. Volela je da misli da je i dalje u stadijumu lutke koja tek treba da se pretvori u leptira.)

Smisliti konačni rezultat bio je deo koji je Džefa uvek najviše mučio. Deset je, naravno, bio maksimalan broj bodova i ocenjivanje je bilo, naravno, zasnovano na fizičkom izgledu. Ali nije bilo seksističko. Ocenjivao je i muškarce i transrodne osobe.

Ali on je, govorio je sebi, samo realan. Izgled je uvek veoma važan, iako, iskreno, nije znao tačno kakav, a ni zašto. Mislio je da će vatreni pogled, bujne grudi ili široka ramena pobediti svaki put, ali ispalo je da nije tako. Bilo je puno divljih karata u ljudskom špilu seksualnosti.

Bilo mu je teško da je oceni. Hildi nije bila neka lepotica – oči su joj bile premale, a usta prevelika – ali znao je da određenim momcima to nije bitno. Dobila bi dodatne poene zato što je *zanimljiva*. Zbog ogromnog zimskog kaputa nije mnogo toga mogao da kaže ni o njenoj građi. Prosečna, pretpostavio je. Možda i malo slabija od prosečne.

Ipak, morao je da joj da najbolju ocenu za kosu. Bila je duga i sjajna i sigurno je bila plavuša kao devojčica. Većina strejt momaka pada na lepu kosu, naročito na tanke pramenove koji ispadaju iz pletenica i sugerišu da je devojka upravo ustala iz kreveta.

Dao joj je 7,5. Šteta, pomisli, što neće biti u studiji. Imala bi čime da doprinese.

Neko je pokucao na vrata. Pogledao je koliko ima sati. Malo je rano za sledećeg učesnika.

„Da“, reče on.

Hildi se vratila. Držala je figuricu princa na belom konju.

„Ovo sam slučajno ponela sa sobom.“ Stidljivo je rekla i stavila figuricu na sto. „Nisam znala da ga držim u ruci sve dok nisam sišla dole.“

„Uzeli ste greškom princa na belom konju.“ Džef podiže obrve. „Pitam se šta bi dr Frojd imao da kaže o tome.“

Hteo je da se našali, ali Hildi je zavapila očajno: „Znam. Zato sam se vratila. Mislim, morala sam da vratim figuricu, a i zaboravila sam ribu, tako da to nije bio *jedini* razlog, ali...“ Zaustavila se. „Pazite. Ja

nisam sujeverna niti bilo šta slično, ali dole sam imala trenutak da razmislim i, mmm, čini mi se da, kad se svemir toliko potrudi da vam da znak, verovatno treba da ga poslušam.“ Sela je. „Tako da ću ipak učestvovati u studiji. Mislim, ako se vi slažete.“

„Sigurni ste?“, reče on.

„Da. Pa, koliko god mogu biti sigurna u bilo šta.“

Nasmejala se, a on je zapisao u beleškama SK, skraćeno za *savet-nica u kampu*. Mogao je da je zamisli kako razgovara s malom decom da daju sve od sebe i uvek budu fer igrači. „Tako. Da li možete opet da mi ispričate sve o eksperimentu? Obećavam da ovoga puta neću ni pisnuti.“

Naterao se da ne pogleda u netaknute police u drugom delu sobe. „Super. Pa, ovako. Naš rad zasnivamo na studiji *Eksperimentalna generacija međuljudske blizine*. Osmislio ju je devedesetih godina XX veka psiholog Artur Aron. Iz njegovih rezultata iz tog doba nisu mogli da se izvedu nikakvi konačni zaključci, ali mi danas živimo u potpuno drugačijem svetu. Pitamo se kako je digitalno doba uspelo – ili možda i ono nije uspelo – da promeni način na koji se doživljava intima. U suštini, želimo da vidimo kako će mladi odrasli s dve hiljade onlajn-prijatelja reagovati na intenzivno emotivno deljenje informacija licem u lice. Da li to zvuči kao nešto što bi tebi možda moglo biti interesantno?“

„Šta treba da radim?“ To još nije bilo sigurno *da*.

„Pa, u suštini, ništa. Dodelićemo vam para, slučajnog neznanca, muškog ili ženskog, zavisno od vaše seksualne orijentacije, i daćemo vam trideset i šest pitanja da ih postavite jedno drugom. Nema ispravnog i pogrešnog odgovora, kao ni dobrog ili lošeg. Naš jedini zahtev je da na svako pitanje odgovorite što je iskrenije moguće.“

„Hmm. S nepoznatim?“

„Šta?“

„Da li ste vi to pomenuli slučajnog neznanca?“

„Da.“

„Znači, to može biti bilo ko?“

Bio je zabrinut da će se opet uznemiriti. „Pa, *teorijski*, da, pretpostavljam da može, ali realno gledano, veća je verovatnoća da će to

biti neki učenik, tvoj vršnjak, nego, recimo, Drejk ili jedna od bliznakinja Olsen...“

„Ili serijski ubica?“ Izrekla je to kao šalu, ali ne baš.

„Teško. Uostalom, studija se sprovodi ovde na univerzitetu. Mi ćemo imati sve relevantne podatke o učesnicima, ali učesnici neće znati prava imena niti kontakt podatke ostalih učesnika.“

„Aha. Pa, pretpostavljam da bi to trebalo da je u redu.“

Trebalo bi da je u redu?

Iskulirao je to i ponovo pogledao njen formular.

„Vi ste sebe identifikovali kao heteroseksualku. Dakle, bićete u paru s muškom osobom sličnih godina. Tamo ćete biti samo Bob i Beti. To su imena koja tražimo da muški i ženski učesnici uvek koriste. Mi smo preduzeli sve mere predostrožnosti kako bismo osigurali vašu privatnost i fizičku sigurnost.“

Klimnula je glavom, ali previše je brzo zatrepkala da bi to ignorisao.

„Niste uvereni“, rekao je.

„Ne, jesam. Pa. Bar u *fizičku* sigurnost.“

„Ali ne u...“

Kršenje ruku. Sleganje ramenima. Uzdah. „Ovo će verovatno zvučati glupo.“

Čekao je.

„A šta je s *emotivnom* sigurnošću?“

„Na šta tačno mislite?“

Izdahnula je glasno. „Ne znam. Na bilo šta! Odbacivanje. Razočaranje. Slamanje srca. Ha-ha. Znate već. Uobičajeno.“

„Rekao bih da je to samo život.“ I jedan od razloga zbog kog je on uvek više voleo akcione figure.

„Dobro. Znam, pa ipak. Mislim, mogla bih da uđem u tu prostoriju s potpunim neznancem, uradim tih trideset i šest pitanja i onda sledeća scena: beznadežno sam zaljubljena u nekog trola ili tako nekog.“

„Koliko ja znam, nijedan trol se nije prijavio.“

„Glupo pitanje.“

On nije tako mislio. Igrala se dugmadima na kaputu, a onda se nasmejala.

„Koga ja zavaravam? *Pravi* problem bi nastao kad mi taj trol ne bi uzvratilo ljubav. A opet, kako vi kažete, to je samo život. Ili barem *moj* život.“ Izbacila je te misli iz glave. „Izvinjavam se. Blebećem. Uvek mnogo pričam kad sam pod stresom. Samo se trenutno mnogo toga dešava u mom životu. Sve je to, naravno, mojom krivicom. Dugački jezik. Uski pogled na stvari. Pokvareni društveni radar. Tako to. Moji prijatelji mi uvek govore da treba... Ups! Vidite? Ponovo trtljam. Izvinite. Ignorišite me.“

„Nema problema“, rekao je i nije dalje zalazio u to.

Spustila je rukave i stisla manžetne pesnicama. Gledala je u princa na belom konju nekoliko sekundi, a zatim pogledala ponovo u Džefa.

„Okej. Učestvovaću. Treba da učestvujem.“

„Ovde ne postoji *treba* i *mora*. Zaista. Ne želim da učestvujete samo zato što vam je univerzum rekao da morate.“

Zbog toga se iskreno nasmejala. „Ne brinite. Neću dozvoliti da neki zlobni stari univerzum manipuliše mnome. Želim da učestvujem. Ozbiljno. Duboko u sebi mislim da stvarno želim. Ko ne rizikuje, taj ne dobija, zar ne?“

„Odlično.“ Bacio je još jedan pogled na njen obrazac. „Ovde je sve u redu, pa ako nemate više nikakvih pitanja, samo ću vas zamolim da potpišete saglasnost.“

Dao joj je trenutak da ga pogleda. Podvlačila je prstom svaki red dok je čitala, a onda se potpisala na dnu.

„To je to. Moje srce je u vašim rukama!“ Hildi se osmehnula i oči su joj nestale među gustim trepavicama. Zubi su joj bili veliki, ravni i beli. Koža savršena.

Promenio je njen rezultat u 7,75 i uzeo obrazac.

„U redu. Odvešću vas do sobe 417, samo levo pa niz hodnik. Slobodno uzmi kafu. Na stolu će biti i špil indeksiranih kartica s pitanjima, ali nemojte ih okretati do početka sastanka. Naći ćemo uskoro partnera za vas. I trudiću se da rasteram trolove.“

Prekrila je usta kragnom kaputa i opet se nasmejala. Možda je čak zaslušila i osmicu.

„I ne zaboravite vašu ribu. Naljutiće se.“

DRUGO POGLAVLJE

Momak je ušao bez kucanja.

Džef je podigao pogled s laptopa.

„Vi ste?“

„Pol Bergin.“ Bez osmeha. Skoro bez kontakta očima. Govor nalik na mumljanje.

„Vi ste došli zbog studije o međuljudskoj povezanosti?“

„Ja sam ovde zbog studije koja se plaća četrdeset dolara. Je l' to ta?“

„Može da bude. Baš toliko i mi plaćamo.“

„E, onda sam došao zbog nje.“ Uzeo je uredno presavijeni kvadrat bledoplavog papira iz džepa i predao ga Džefu. Ruke su mu pocrvenele od hladnoće. „Koliko će trajati?“

Džef mu je pokazao da sedne, ali on je to već i sam učinio.

„Zavisi. Verovatno sat-dva, ali mi vas ne ograničavamo vremenski, tako da može da traje i duže. Od vas zavisi.“

„Ako je ostanem duže, da li se to računa kao prekovremeno?“ Pol se sad široko osmehnuo, možda pomislivši da malo šarma nije na odmet za malo dodatnog keša.

„Ne, nažalost. Iznos je fiksna. Da li ste i dalje zainteresovani?“

Pol je pogledao okolo kao da je računao u sebi uličnu vrednost akcionih figurica na metalnim policama u najudaljenijem delu prostorije. „Pa, kad sam već došao, što da ne. Kad počinjemo?“

„Samo ću vam dati neka osnovna obaveštenja o studiji i onda možemo da idemo.“

„A šta će mi ta obaveštenja?“ Držao je između prednjih zuba sivu žvaku *đusi frut* s ukusom grožđa.

„Mislio sam da vas možda zanima.“

„Ne baš. U oglasu je pisalo da samo treba da odgovorim na neka pitanja.“

„Da. Pa, vi i vaš partner morate da jedno drugo da pitate trideset i šest pitanja.“

„Nemam partnera.“

„Mi ćemo vam izabrati partnera.“

„Moram da smišljam pitanja?“

„Ne, već su napisana. Svako od vas će dobiti špil kartica na kojima su ispisana pitanja. Samo treba da odgovorite na sva pitanja.“

„I to je sve?“

„I da potpišite saglasnost i popunite kratku anketu kad završite.“ Džef je pogledao Polov obrazac. „Vi ste student?“

„Da li moram da budem?“

„Ne.“

„Onda sam nezaposlen.“

„Imate osamnaest godina?“

„Skoro devetnaest.“

„Hetero?“

„Šta?“

„Strejt.“

„Da. Pa napisao sam to!“

„Singl?“

„Koliko god je to moguće.“

„Okej. Onda potpišite ovo i idite u“ – bacio je pogled u svoje beleške – „sobu 417. Vaša partnerka bi trebalo da je već tamo.“

Pol se nije potrudio ni da pročita formular. Nažvrljao je potpis na dnu papira, ustao i otišao. Džef je sačekao da se vrata zatvore, a onda je napisao *D.R.K.* Samo što to nije bila prava skraćenica, zapravo jeste, i to vrlo konkretna, za drkadžiju (odnosno dupeglavca). Zatim je napisao:

RK (radnička klasa)

PR (to jest *perut na ramenima*, pod čime je takođe mislio *dupeljavac*)

US (odnosno *uličarski snalažljiv*, iako mu je bilo teško da Polu uopšte prizna bilo kakav trag inteligencije. Ništa nije mrzeo više od momka punog sebe)

A onda mu je Džef dao ocenu 9.

To je bilo detinjasto. Ako išta zna o heteroseksualnim ženama, Pol bi od većine njih dobio solidan rezultat od 9,5, ako ne i čistu desetku, uprkos tome što mu je nos očigledno lomljen. Ili možda baš zbog toga. Neke devojke ništa ne uspeva da natera da poskoče uvis kao mali znak: OPASNOST: ČUVAJTE SE!

Pol je takođe imao malu tetovažu suze ispod desnog oka. Po Džefovom mišljenju, to je bilo malo preterano čak i za imidž lošeg momka, mada, očigledno, njegovo mišljenje ovde nije bilo nimalo bitno. Već Hildino. To je zamalo nasmejalo Džefa. Hildi i Pol. To će biti zanimljivo.

PITANJE BR. 1

POL: Ej.

POL: Zdravo.

POL: Zdra-vo?

HILDI: O. A.

POL: Jesi li dobro?

HILDI: A, da. Da. Izvini.

POL: Izgledaš kao da si videla duha.

HILDI: Ne, ne. Ja, ovaj, čitala sam samo i izgubila pojam o vremenu, pa si me nekako iznenadio, to je sve. Tako da, ono, ćao.

POL: Aha. Ćao. Ja sam Pol.

HILDI: Misliš Bob.

POL: Ne. Mislim Pol.

HILDI: (Smeje se.) Nisam to čula.

POL: Ma rekao sam da se zovem Pol!

HILDI: Hmm. Ne bi trebalo da otkrivamo naša prava imena.

POL: Niko mi nije rekao.

HILDI: Stvarno? Meni su rekli da treba da se oslovljavamo isključivo sa Bob i Beti. Znaš već, zbog privatnosti i svega toga.

POL: U redu. Ko je onda od nas dvoje Beti?

HILDI: Ha! Dobra fora! Baš su uniseks imena.

POL: Šta je, dođavola, s ovom stolicom?

HILDI: Hoćeš da se zamenimo? Meni ne smeta. Ja ću.

POL: Pa da ti padneš na dupe sa stolice? Neka. Rizikovaću.

HILDI: Sigurno? Sigurna sam da možemo da...

POL: Ti to planiraš da ceo dan sediš ovde ili šta?

HILDI: Hmm. Da. Što?

POL: Zar ti nije vruće u tome?

HILDI: O. Da. Moj kaput. Poznata sam po tome. Volim da mi bude toplo. Izluđuje moje prijatelje. Uvek tvrde da se znoje samo zato što gledaju u mene. Tebi neće smetati, zar ne? Jer mogla bih...

POL: Samo nemoj da mi se onesvestiš.

HILDI: Ne brini. Daću sve od sebe da *ne padnem u nesvest*...

POL: Hvala. Super. Možemo li da počnemo?

HILDI: Naravno. Kako ćemo? Možda da jedan od nas pročita pitanje naglas, a onaj drugi da odgovori?

POL: Može.

HILDI: Onda možemo tako naizmenično da čitamo.

POL: Može.

HILDI: Hoćeš ti da počneš ili ja?

POL: Svejedno.

HILDI: Ili... E, a šta kažeš da bacimo novčić?

POL: Ma stvarno mi nije nimalo stalo. Ajde ti prva.

HILDI: Sigurno?

POL: Da. Vidi, možemo li samo više da počnemo?

HILDI: Važi. Izvini. Nervozna sam. Jesi li i ti nervozan?

POL: Što bih bio nervozan?

HILDI: (Smeje se.) Pa ovakve situacije me čine nervoznom, mada je Džef rekao da ima...

POL: Džef?

HILDI: Psiholog. Rekao je... Šta je smešno?

POL: *Psiholog*. Lik je, sestro, neki dosadan student koji čita svoje male formule i loži se na igračke iz *Hepi mila*, koje su kao fora, a zapravo su totalno bez veze.

HILDI: On je doktorand.

POL: Da. To sam i ja rekao.

HILDI: Pa, nisi baš...

POL: Skoro pa isto.

HILDI: U svakom slučaju... On kaže da ne postoji tačan ili pogrešan odgovor, ali ipak... Mnogo toga zavisi od ovoga. Zbog čega sam ja, pretpostavljam, pomalo, znaš već, *napeta*.

POL: Stvarno? Nisam primetio. Šta misliš na to da sebi sipaš nekoliko čašica jegera kad stigneš kući? U međuvremenu, ja ću početi. Pitajte broj 1: *Kad biste imali priliku da bilo koga na svetu ugostite na večeri, ko bi to bio?*

HILDI: Samo jednog gosta? Samo jednog mogu da izaberem?

POL: Da.

HILDI: Baš tako piše tamo?

POL: Piše *bilo koga* – bože, ne mogu da verujem – i *ko bi to bio*. To valjda znači jedna osoba.

HILDI: Hmm. Pa to je teško. Hoću da kažem, nekoga poput Džejn Ostin ili Lorensa ili Baraka Obame, ali iskreno? Osećala bih toliko strahopoštovanje u prisustvu tolike izuzetnosti da verovatno uopšte ne bih uživala. A opet, ne želim da protračim jedinu pozivnicu na nekog Miku, Peru, Lazu, znaš ono...

POL: Pa, koga bi?

POL: Znaš, to je samo večera.

POL: Nećeš ih voditi u krevet.

HILDI: Izvini. Da li ovo mnogo dugo traje?

POL: O bože! Otkud ti sad to?

HILDI: E! Hej! Znam! (Smeje se.) Tejlor Swift!

POL: Gotovo! Tejlor Swift.